

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **AGROLAND, společnost s ručením omezeným**, se sídlem Štěpánkovice, Svobody 559, v řízení zastoupeného Ing. Markem Piechem, daňovým poradcem se sídlem Opava, Otická 19, proti žalovanému **Celnímu ředitelství v Ostravě** se sídlem Ostrava-Přívoz, nám. Sv. Čecha 8, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29.12.2010, č.j. 6554-5/2010-140100-21 a č.j. 6554-6/2010-140100-21, ve věcech spotřební daně,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava ze dne 29.12.2010, č.j. 6554-5/2010-140100-21 a č.j. 6554-6/2010-140100-21 se pro nezákonnost **zrušují** a věci se **vracejí** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10.900,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Ing. Marka Piecha, daňového poradce se sídlem Opava, Otická 19.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29.12.2010, č.j. 6554-5/2010-140100-21, kterým byl k jeho odvolání změněn dodatečný platební výměr Celního úřadu Opava (dále jen „celní úřad“) ze dne 16.5.2007 č.j. 3901/07-096100-024 ohledně výše dodatečně vyměřené spotřební daně za leden 2004 z částky 7.399,- Kč na částku 59,- Kč a rozhodnutí žalovaného z téhož dne č.j. 6554-6/2010-140100-21, kterým byl k jeho odvolání změněn dodatečný platební výměr celního úřadu ze dne 16.5.2007, č.j. 3901-02/07-096100-024 ohledně výše dodatečně vyměřené spotřební daně za únor 2004 z částky 17.223,- Kč na částku 4.026,- Kč. Současně žalobce navrhl zrušení obou rozhodnutí celních úřadů.

Žalobu odůvodnil tím, že v daňových přiznáních za předmětná zdaňovací období měsíců ledna a února 2004 uplatnil do nákladů pro účely nároku na odečet spotřební daně z minerálních olejů skutečnou spotřebu tzv. zelené nafty pro rostlinnou výrobu, vždy v rámci jednotlivých normativů a spotřebu na odklizení sněhu a odvoz odpadu do nákladů pro odečet spotřební daně nezahrnul. Z ustanovení vyhlášky číslo 433/2003 Sb. vyplývá, že normativ je roční a čerpá se postupně podle skutečné spotřeby, až se vyčerpá. Z napadených rozhodnutí není zřejmé, kolik litrů, z jakých konkrétních důvodů, u kterého stroje a na základě jakých konkrétních důkazů bylo žalobci doměřeno. Konstrukce správních orgánů nasvědčuje tomu, že daň byla stanovena podle pomůcek, aniž by pro tento postup byly splněny zákonné podmínky.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že při svém závěru vycházel z důkazů získaných v rámci daňové kontroly a nikoliv pomůcek. Podle § 57 odst. 5 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění platném a účinném pro daná zdaňovací období (dále jen „ZSD“) lze daň vrátit maximálně do výše odpovídající spotřebě podle normativů stanovených zvláštním právním předpisem. Žalovaný tak byl oprávněn uznat pouze takové množství spotřeby pohonných hmot, které zbývalo do vyčerpání ročního limitu spotřeby pohonných hmot na jednotlivé druhy zemědělských pozemků. Celkový normativ sice činí 98.467 litrů, ale je nutno jej rozdělit na normativ pořadové číslo 4 umožňující vyčerpat 95.745 litrů a normativ pořadové číslo 8 umožňující vyčerpat 2.722 litrů. Za zdaňovací období roku 2004, která nebyla předmětem žaloby, vyčerpal žalobce na pozemky s normativem 8 celý roční limit a žalobcem v lednu 2012 uplatněný nárok v množství 12 litrů nemůže být uznán jako oprávněný nárok. U pozemků pořadové číslo 4 bylo za zbývajících měsíce roku 2004 (mimo leden a únor) vyčerpáno 90.445 litrů, z čehož vyplývá, že nevyčerpaný limit činí 5.300 litrů. Z toho žalobce vyčerpal v lednu 2004 již 2.033 litrů a na únor 2004 zbývalo 3.267 litrů. V únoru 2004 žalobce uplatnil v daňovém přiznání spotřebu 4.066 litrů, proto rozdíl těchto částek, který činí 799 litrů nelze uznat jako oprávněný. S odkazem na ustanovení § 3 odst. 3 tehdy platné vyhlášky č. 433/2003 Sb. žalovaný konstatoval, že součet uplatněných nároků na vrácení daně za jednotlivá zdaňovací období kalendářního roku nesmí na tentýž pozemek přesáhnout nárok vypočtený za kalendářní rok celkem.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu

[§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu napadeného rozhodnutí ze dne 29.12.2010, č.j. 6554-5/2010-140100-21 se podává, že žalovaný změnil odvoláním napadený platební výměr celního úřadu tak, že dodatečně vyměřenou spotřební daň za leden 2004 ve výši 7.399,- Kč odpovídající 1.513 litrům neuznaných nákladů na spotřebu minerálních olejů změnil na částku 59,- Kč odpovídající 12 litrům neuznaných nákladů. Z obsahu napadeného rozhodnutí ze dne 29.12.2010 č.j. 6554-6/2010-140100-21 se podává, že žalovaný změnil odvoláním napadený platební výměr celního úřadu tak, že dodatečně vyměřenou spotřební daň za únor 2004 ve výši 17.223,- Kč odpovídající 3.522 litrům neuznaných nákladů na spotřebu minerálních olejů změnil na částku 4.026,- Kč odpovídající 823 litrům neuznaných nákladů na spotřebu minerálních olejů. Tyto částky představují množství minerálních olejů, na které podle žalovaného nelze uznat nárok na vrácení spotřební daně z důvodu překročení nároku za kalendářní rok celkem, a to s ohledem na množství minerálních olejů spotřebovaných v období březen – prosinec 2004.

Předmětem daňových řízení, které předcházely vydání napadených rozhodnutí, bylo přezkoumání žalobcem uplatněného nároku na vrácení spotřební daně v rozsahu odpovídajícím nakoupeným a pro zemědělskou výrobu použitým minerálním olejům v lednu a únoru roku 2004 podle § 57 odst. 1 ZSD. Jak vyplývá z odůvodnění napadených rozhodnutí, správní orgán neuznal žalobci uplatněné nároky z důvodu překročení tzv. normativů, tj. ročního limitu daňově uznatelného množství uplatněných spotřebovaných minerálních olejů, vzhledem k množství, které žalobce „vyčerpal“ v dalším období roku 2004 (březen až prosinec).

S tímto postupem soud nesouhlasí. Jak vyplývá z ust. § 17 ZSD, zdaňovacím obdobím pro spotřební daň je kalendářní měsíc, proto je třeba zkoumat daňovou povinnost vždy podle stavu v příslušném kalendářním měsíci, za který se daň platí. Z toho mimo jiné vyplývá, že přípustnost „čerpání“ tzv. ročních normativů z hlediska dosažení ročního limitu je nutno posuzovat v časové souslednosti jednotlivých zdaňovacích období v rámci kalendářního roku, a nikoliv zpětně, jak učinil žalovaný. Jinak řečeno plátce daně je oprávněn v lednu uplatnit skutečnou daňově uznatelnou spotřebu minerálních olejů pro účely odpočtu spotřební daně v plné výši ročního normativu a případnou „nevyčerpanou“ část přenášet do následujících kalendářních měsíců, a to až do dosažení stanoveného ročního limitu. V zásadě není přípustné upravovat daň za zdaňovací období podle skutečností, které nastanou v pozdější době. Pokud tedy správní orgán poměřoval limity spotřeby v lednu a únoru podle stavu v následujících měsících, postupoval v rozporu s touto zásadou, což mělo vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že obě rozhodnutí žalovaného jsou vystavěna na uvedeném nesprávném názoru, aniž by se žalovaný v napadených rozhodnutích podrobně zabýval spotřebou minerálních olejů pro rostlinnou výrobu, soud se již dalšími žalobními body (nesměřujícími proti uvedenému nesprávnému právnímu názoru žalovaného) nezabýval.

Přesto soud považuje za potřebné vyjádřit se „*obiter dictum*“ k opakované námitce žalobce, podle které spotřební daň byla stanovena za použití pomůcek, resp. že byla doměřena na základě umělé konstrukce. Jak již krajský soud

konstatoval v předchozím rozsudku ze dne 5.10.2009 č.j. 22 Ca 116/2009-57, je z obsahu správního spisu zřejmé, že celní úřad stanovil v obou posuzovaných věcech daň dokazování (v podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění rozsudku ze dne 5.10.2009, na jehož závěrech nemá důvod cokoliv měnit).

Krajský soud tedy podle § 78 odst. 1 s.ř.s. napadená rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil a současně dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věci vracejí žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). V novém řízení žalovaný posoudí žalobcem uplatněné náklady podle stavu normativu na počátku kalendářního měsíce. Dospěje-li žalovaný k názoru, že je i nadále důvodné doměření daně, bude třeba v odůvodnění rozhodnutí srozumitelným způsobem vyložit, jakým postupem a výpočtem k doměřené částce dospěl.

S ohledem na to, že krajský soud nevyslovil závěr o tom, že by řízení předcházející vydání napadených rozhodnutí neměla být vůbec vedena ani konečný závěr o tom, že by daňová povinnost žalobce byla nulová, nepřistoupil s ohledem na specifika daňového řízení ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť takovým výrokem by vedení dalšího řízení znemožnil (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.11.2009 č.j. 1 Aps 2/2008-76, Sb. NSS č. 1997/2010, www.nssoud.cz).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., protože žalobce měl ve věci plný úspěch a v souvislosti s tímto řízením mu vznikly náklady za zaplacené soudní poplatky z podané žaloby ve výši celkem 4.000,- Kč [položka 14a bod 2 písm. a) Sazebníku soudních poplatků], dále za zastoupení daňovým poradcem v řízení, a to za dva úkony právní služby po 3.150,- Kč (1. příprava a převzetí zastoupení, 2. sepsání žaloby) podle § 9 odst. 3 písm. f), § 7 a § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů a ze dvou paušálních náhrad hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tyto částky, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 o.s.ř. k rukám daňového poradce, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 27. dubna 2012

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně